

JOSIP VANDOT:

Kekec na volčji sledi.

Planinska pripovedka.

5.

Kekec je dospel do črne kočice. A videl je, da je kočica zaprta. Pa Kekec se ni prav nič pomišljal. Trikrat je butnil s hrbtom na vso moč ob leseno steno. Vdala se je napol preperela deska; prelomila se je in je padla v kočico. Kekec se je splazil skozi veliko špranjo in je skočil v kočico. Postal je za trenutek in se je ozrl okrog sebe. Temačno je bilo po kočici, da Kekec prvi hip ni skoro ničesar razločeval. — »Mojca, o, Mojca!« je zaklical potihoma. Nihče mu ni odgovoril in nič se ni ganilo v kočici. Kekec je tipal okrog sebe in po steni — in hipoma je začutil kljuko. Naglo jo je pritisnil in je odprl vrata.

Obstal je na pragu in se je ozrl po izbi, ki je bila opravljena s kmetiškim pohištvo. Skozi tri okencica je prihajala svetloba v izbo, da se je moglo razločevati natanko vsak predmet. A Kekec ni zanimalo pohištvo, pa tudi izba ga ni zanimala. Že na pragu je zaklical na ves glas: »Mojca, o, Mojca! Ali me slišiš? Kje si?«

In tedaj je čul Kekec Mojcin glas. Prihajal je iz temnega kota, prav razločno je prihajal in je vprašal boječ: »Kdo je? Kdo me kliče?«

Kekec se je ozrl v kot in je zagledal Mojco. Sedela je tam za mizo. Glavico je bila dvignila, pa je pozorno poslušala. Kekec se je zasmel na glas v svojem veselju. Skočil je k mizi in je prijel Mojco za obe roki. »Jaz sem, jaz!« je govoril. »Ali me ne poznaš po glasu? Mojca, ali ne poznaš Kekeca?«

Mojca se je začudila in se je oklenila njegovih rok. »Ti si, Kekec?« je vprašala. »Pa kako si prišel sem? Oj, Kekec, ali je tudi tebe ugrabila Pehta?«

A Kekec se je zasmel vnovič in je odgovoril: »O, kaj Pehta! Ni me ugrabila, pa me tudi ne bo! Sam sem udril v kočico, ker sem bil slišal tam kraj gozda tvoj glas. Pa sem prišel, da te rešim in te povzem domov. Hitro, kar hitro, Mojca! Veš, jako se mudi. Pehte ni doma, pa se lahko vrne vsak čas... kar hitro, Mojca!«

Kekec ni čakal, ampak je potegnil Mojco naglo za sabo. Odvedel jo je iz izbe; previdno jo je dvignil in jo je spustil skozi špranjo na

tla. Potem pa je skočil še sam iz koč. Prijel je Mojco in jo je dvignil na svoje močne roke. Na vso sapo je stekel skozi gozdč in se je ustavil šele na poti, ki je držala navzdol v dolino. Spustil je Mojco na tla in jo je prijel za roko. — »Na poti sva, Mojca!« je rekel tedaj. »Varno pojdeva navzdol in čez uro sva lepo doma. Le ne boj se ničesar, Mojca! Dokler sem jaz pri tebi, se ti ni treba bati ničesar.«

A Mojca se je tresla v silnem strahu in je dvomila. »Pa če prihiti Pehta za nama, o, Kekec?« je vprašala vsa plašna. »Pograbi tebe in mene... Lahko jo srečava tu na potu, in potem bo nama gorje!«

»Ne bova je srečala, Mojca, ne bova je srečala!« jo je tolažil Kekec. »Pehta ne hodi po gladkih potih, ampak se plazi samo po grmovju. Zato se nikar ne boj! — In če jo slučajno srečava, o, kaj zato! Ne bojim se je — saj se še divjega moža Prisanka nisem bal. Pa bi se bal siromašne Pehte? — O, jaz znam dobro mikastiti! In mogoče bi zmikastil še celó Pehto, ako nama zastavi pot... Zato pa se ne boj ničesar, Mojca!«

Mojca se je nekoliko pomirila. Tesno se je oklenila Kekčeve roke in je stopala naglo kraj njega po gladki poti. Šla sta nekaj časa molčé navzdol. A hipoma se je Mojca spet stresla in je rekla z drhtečim glasom: »O, Kekec! Pehta ima strašnega volka, ki jo spremlja na vseh

potih. Pa pridirja volk za nama. Na naju skoči in naju raztrga... Bojim se, Kekec, strašnega volka se bojim...«

Pa tudi Kekec se je prestrašil, ko se je domislil Pehtinega volka. Kar zagomazelo mu je po hrbtu, in nehoté je pričel gledati okrog po grmovju, če ne preži od nekod strašni volk. A volka ni bilo nikjer. Le večerni vetrec je nalahko pošumeval med zelenim listjem, in tu in tam je čebljala samotna sinica z drobnim glasom... Pač je bilo Kekca v srcu strah groznega volka. A vendar ni hotel pokazati Mojci tega svojega strahu. Zato pa se je kar posmejal in je rekel prav mirno: »Volka se bojiš, Mojca? Pa čemu se ga bojiš? Saj ti ne stori nič žalega. Le meni verjemi, Mojca, da ti ne stori nič žalega. Blizu doline sva že, in v dolino se volk ne upa. Bodi brez skrbi, Mojca! Še pol urice — pa sva na polju in na varnem... O, to bodo gledali doma, ko prideva dol! Oj, to bo veselje, Mojca! — Veš, doma mislijo vsi, da si padla v potok in si umrla. Jokali smo se za tabo vsi... Pa si živa, Mojca, pa si živa! Saj pravim — to se bomo danes veselili!«

Te besede so pregnale Mojci ves strah iz srca. Naglo je stopicala kraj Kekca in se je smehljala, ko se je domislila doma. — »Oj, Kekec, da si me rešil iz Pehtinega doma!« je rekla radostna. »Veš, hudo je bilo tam. Saj Pehta ni bila hudobna in mi ni storila nič žalega. Lepo je govorila z mano in mi je stregla prav lepo. A vendar je bilo hudo tam. Sedeti sem morala za mizo ves dan in niti enkrat nisem smela iz koče. Prepevati sem morala ves dan — veš, tisto pesem sem morala prepevati, ki si jo ti izmislil o Pehti. Pa me je božala Pehta in me je silila, naj jem sladke kolače.«

»Hm, tista pesem,« je menil Kekec. »Pa zakaj si morala prepevati ravno tisto pesem? Saj ni tako lepa. Še lepša je tista o škrjančku in pomladi.«

»O, Pehta je rekla, da je pesem lepa,« je odvrnila Mojca. »Zato pa sem ji morala prepevati tisto pesem. Veš, rekla mi je, da nas je večkrat slišala, ko smo prepevali na vrtu. Pa je sklenila tedaj, da ugrabi mene, samo zaradi tega ugrabi, da ji bom pela ves dan tisto pesem. Pa me je res ugrabila. Prišla je k meni, pa mi je lepo govorila. Obljubila mi je sladkih jagod, in verjela sem ji, ker je nisem poznala. Pa me je odvedla v svojo kočo.«

Nato sta zopet hitela naglo navzdol skozi smrekov gozd. Molčala sta in sta komaj čakala, da prideta v dolino. Solnce je bilo že zašlo za daljnimi gorami, in temna senca je legla nad šepetajoči gozd. Kekec je videl vse to in se je spomnil strašnega volka, ki morda preži nekje med grmovjem. Zato pa je le hitel in je držal Mojco za roko, da ne zaostane. Niti za trenutek se ni hotel ustaviti, ker se je bal.

O, za sebe se Kekec ni bal. Kekec se je bal samo za Mojco, da je zopet ne ugrabi Pehta ali pa še celo strašni volk, ki ga je Pehta nemara poslala v gozd, da poišče ubeglo deklico. Pa tudi noči se je Kekec bal, tiste črne, skrivnostne noči sredi samotnega gozda. Vedno bolj sta se bližala dolini, a vedno bolj se je mračilo. Utihnile so čebljajoče sinice, in samo vetrec je šelestel po trudenem gozdu.

Že sta dospela na ravno. Kekec se je oddahnil, ko je videl, da ima strmino za sabo. Toda tedaj se je zganil in je obstal ves prestrašen. Zakaj tam v grmovju je zašumelo nekaj glasnega, kakor da bi nekdo siloma rinil skozi nizke veje. In Kekec se je domislil, da je to nemara Pehta ali pa še celo strašni volk. Urno je skočil v grmovje na nasprotni strani in je potegnil Mojco za sabo. Potuhnil se je tam, pa je poslušal.

»Kaj je, Kekec?« je vprašala Mojca in se je pričela tresti. »Ali je Pehta? Ali je prišel strašni volk?«

Kekec ji je položil roko na usta in je šepetal: »Tih, tiho, Mojca! V grmovju je nekaj zašumelo... Pa saj nemara ne bo nič hudega. Morda je samo divja zver — lisjak ali pa zajec. Samo tiho moraš biti, Mojca!«

In čepela sta tam za grmovjem in sta zadrževala sapo. Kekec je prežal in je gledal nepremično v goščavo. Šum je prihajal vedno glasnejši in se je vedno bolj bližal. Hipoma se je razdelilo grmovje, in na pot je skočilo nekaj temnega in dolgega.

»Nemara je res strašni volk?« je ispreletelo Kekca, ko je gledal na žival, ki se je ustavila sredi pota. Toda ko jo je pogledal natančneje, ga je minila vsa bojazen, in celo zasmejal se je na glas. — »O, kakšna zajčka sva midva!« je rekel in se je dvignil. »Na, misliva, da pridirja iz grmovja strašni volk. Pa ti skoči na pot dolgorepi lisjak! Mojca, samo lisjak je naju oplasil. Ali ga slišiš, kako laja?«

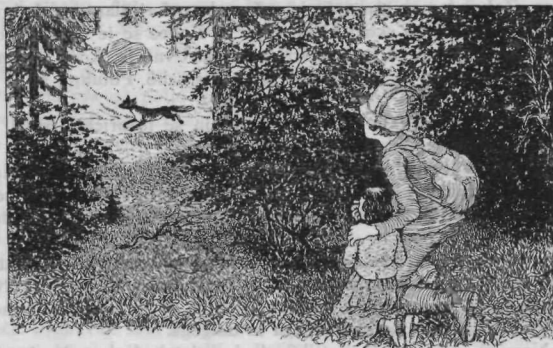
Lisjak je res dvakrat hripavo zalajal. Ko je zaslišal Kekčev smeh, je zmigal z ušesi in se je ozrl v ono stran, kjer sta se skrivala deček in deklica. Nato je zamahnil s svojim košatim repom in je zbežal po poti navkreber. Kekec je gledal za njim in se je še vedno smejal. — »Dobro jo kuri!« je govoril Mojci, ko sta se splazila iz goščave in sta šla dalje po poti. »Ustrašil se je naju, bolj se je ustrašil nego midva. Pa ti dirja, kot da bi ga preganjal Pehtin volk... Ali te kaj noge bolé, Mojca?«

»O, prav nič me ne bolé,« je odgovorila Mojca. »Samo to mi povej, Kekec, ali bova kmalu doma?«

»Kmalu, kmalu, Mojca!« je rekel Kekec. »Zdaj greva preko tratin, kjer je vse polno rdečih nageljnov. Še te tratine in majhen

gozdček prehodiva, pa sva doma. O, nič več se nama ni treba bati. Še preden se bo stemnilo, boš že sedela doma na klopci. Hej, pa sem te le privedel srečno v dolino in ni me ulovila Pehta. Pa se bo zdaj usajala v svoji koči in bo huda, joj, tako huda, ker te ni več našla. Resnično — ne bi bilo dobro, ako bi ji prišel zdaj v pesti. Lahko bi mi kar glavo odtrgala... Dobro, da je ni bilo doma, ko sem ulomil v kočo. Oj, to bi me bila čudno pogledala!»

»Že popoldne je odšla z doma,« je dejala Mojca. »Rekla je, da se kmalu vrne. Tudi volk je šel z njo... Oj, Kekec, strašen je tisti volk. Nisem ga videla, ker jaz ne vidim ničesar. A Pehta sama je rekla, da je strašen in ima hude zobe. Če sem se le ganila od mize, pa je že zarenčal, da me je bilo strah, joj, tako strah! Pa sem se skrila za mizo in se nisem upala nikamor... Teško je bilo pri Pehti, težko in hudo.«

»Hm, tisti strašni volk,« je menil Kekec. »Tudi jaz bi se ga bal. Pehte bi se ne bal, ker s Pehto se lahko govori. Če bi me zaprla v kočo, bi jo že prekanil, lepo prekanil in bi ji pobegnil že prvi dan. A z volkom se ne da govoriti, kakor se ni dalo z našo rajnko Kezo. Keza je znala samo meketati in reči: mekeke! Volk pa ti kaže samo nabrušene zobe in renči, da te je strah. Pa mu govóri še tako lepe besede in mu obljubi deset bickov — o, volk te ne bo poslušal, ampak te bo še celo požrl. Saj pravim — z zvermi ni dobro biti prijazen in najboljše je, da jih pustiš pri miru!«

Tako je modroval Kekec in se je muzal zadovoljno sam pri sebi. Že sta stopila v gozdič in sta jo zavila po mahoviti stezi na desno. In Kekec je vedel, da prestopi samo še stokrat, pa bo na zelenem polju nedaleč od Koroščeve hiše. Vse skrbi so mu izginile iz srca, in vedel je, da zdaj ni nobene nevarnosti več. — »Mojca, Mojca!« je govoril v svojem veselju. »Zdaj sva v gozdiču kraj polja. Še nekolikokrat bova prestopila, pa sva doma. Zdaj naju ne ulovi Pehta nič več. Pa tudi strašni volk nama ne more nič več... Ha, pa sem le nasukal Pehto, kot je ni še nihče na svetu. To bo godrnanja danes tam v črni koči! O, to se bo usajala Pehta, ker sem jo nasukal tako pošteno!«

Kekec se je smejal, a Mojca je dvignila glavo, pa se je čudila: »Kekec, ti si strašno pogumen! Oj, kdo bi se bil upal priti v Pehtino kočo? Ti si pa kar ulomil vanjo, pa si me odvedel. In še Pehte nisi vprašal...«

»Kaj tisto!« je rekel Kekec in je zamahnil z roko. »Slišal sem tvoj glas, pa sem šel pote. Ali bi te naj bil pustil tam gori? Hm, in čemu naj bi se bal? Saj ni bilo vredno, res ni bilo vredno... Bal se je samo Rožle, pa se ni upal za mano. Pobegnili je, ko je videl, da sem pričel butati ob kočo... Odvedel sem te iz kočice, in ničesar hudega se mi ni zgodilo. Ali bi ne bilo neumno, ako bi se bal? Ej, posmehovati bi se moral zdaj samemu sebi, da sem bil zajček, ki poskoči desetkrat, ako samo enkrat kihneš.«

Mojca se je zasmejala na ves glas. »Kekec, Kekec!« je rekla. »Ti si res pogumen — saj sem dejala, da si strašno pogumen...«

»Pusti to, Mojca, pusti!« je odvrnil Kekec. »Zdaj bova zopet lepo prepevala na vrtu. Veš, tri dni nisem videl svojih citer. Hm, žalosten sem bil, pa mi ni šlo igranje. V grlu me je nekaj kar dušilo, da nisem mogel niti enkrat zapeti. Saj ni čudno — govorili so, da si umrla. A hudo je, če človek umrje. In kako bi mogel peti in citrati, ko pa sem mislil, da si umrla? — Oj, hudo je bilo, hudo nam vsem! A zdaj bo zopet lepo in veselo, ker si ti še živa in zdrava... Oj, Mojca! Že sva na polju, že vidim vašo hišo. Rešena sva, Mojca, doma sva, Mojca!«

Resnično — stopila sta iz gozdiča na zeleno polje. Nedaleč tam je stala Koroščeva hiša sredi zelenja. Mrak je ležal nad vso zagorsko dolino. Samo snežniki so še žareli v zlati, večerni zarji in so goreli v čistem ognju. — Kekec je izpustil Mojco, pa je pričel skakati in prepevati. V svojem velikem veselju se je še celo postavil na glavo. Toda naglo se je pobral in je zavriskal, da se je razlegnilo po vsej tihi dolini.

»Juhuhu!« je zavriskal Kekec in je pričel mahati s svojim klo-
bučkom. Natanko je videl tam na pragu Korošca in njegovo ženo, ki
sta poslušala vsa začudena Kekčevo vriskanje in petje. Kekec je
prijel Mojco zopet za roko in jo je vodil preko polja. — »Oče in mati
stojita na pragu,« je govoril brez sape. »Oj, Mojca, to bo veselje!«

»Mamica!« je zaklicala Mojca. »Ali me ne vidite, mamica? Pehti
sem ušla...«

»Hoj, hoj!« je vpil Kekec, da je postal popolnoma hripav. »Stric,
teta! Mojco sem vam privedel z gorá... Živa je in zdrava, pa ni
umrla. Ali jo vidite, stric? Ali jo vidite, teta? Živa je in zdrava...«

Deček in deklica sta stekla proti hiši in sta klicala vsa radostna.
Korošec in njegova žena sta ju zagledala, pa sta jima pritekla na-
proti. — »Mojca! Ali si res ti, Mojca?« je vzkliknila mati in je dvig-
nila svojo ubogo hčerko. Mojca se je je oklenila z obema rokama
okrog vrata, pa je jokala od samega veselja. »Oj, mamica, zopet sem
pri vas, in nikoli več me ne zavede hudobna Pehta... Lepo bo pri
vas, mamica! A pri Pehti je tako hudo, tako hudo, mamica!«

»Pa kje si jo našel, Kekec?« je izpraševal Korošec, in srce se mu
je kar smejalo, ko je gledal svojega sirotnega otroka. »Daj, Kekec,
ne bodi tako norčav! Ali si znorel? Ali kali? — Povej nam, kje si
našel siroto?«

A Kekec mu ni odgovoril prej, dokler se ni postavil desetkrat na glavo in ni prevrnil deset kozolcev. Potem pa je pričel pripovedovati kar v eni sapi: »Stric, veste, kje sem jo našel? Nikjer drugje nego v Pehtini koči tam za Akom. Zaletel sem se v tisto kočo — Mojco sem pograbil in sem jo odnesel iz kočice... Hej, pa se usaja zdaj Pehta in rohani, da se je boji celo strašni volk. Pa le naj se usaja! Kaj meni mar! Korenček ji bom strgal, dokler bom živ: Šlek, šlek, teta Pehtara! Pa vas je le nasukal Kekec, pošteno nasukal...«

Tako je pripovedoval Kekec. Korošec in njegova žena pa sta se čudila in skoro verjeti nista mogla. Ponesla sta hčerko v hišo in sta jo posadila za mizo. Mati je užgala leščerbo, da se je videlo v temni izbi. Mojca se je smehljala, samo smehljala v svoji veliki sreči. Pripovedovala je o Pehti in o hudem življenju pri njej. Oče in mati pa sta jo gladila po razmršenih laseh in se je kar nagledati nista mogla. Kekec pa se je muzal in se je gladil po hrbtu, kjer ga je pričelo nekaj zbadati.

»Mogoče sem se res prav pošteno obdrngnil!« je mislil Kekec sam pri sebi. »Hm, boli me, kakor da bi me kdo zbadal s šivanko... Pa saj ni čudno. Butnil sem prav pošteno ob steno. Pa sem si mislil, da se podere vsa kočica. Ako ne vsa, pa vsaj pol... Pa me boli zdaj in zbada, kakor da bi mi šival hrbet pijani krojač Turenček...«

A Kekec ni zaradi tega niti enkrat zajavkal. Pri večerji je pravil, kako in kaj je bilo v Pehtini koči. Čudili so se mu vsi in so ga gladili po laseh. Mati mu je rekla prav prijazno: »Kekec, jutri ti spečem najboljši kolač, ker si bil tako priden in pogumen. Veš, samega meda bom dejala v kolač, da se malo posladkaš. Saj si zaslužil, pošteno zaslužil.«

Tudi Korošček oče ga je potrepljal po rami, pa mu je dejal: »Kekec, najlepšega bicka si lahko izbereš v hlevu. Tvoj naj bo, ker si mi rešil hčerko iz rok hudobne Pehte.«

A Kekec je zmajal z glavo in je zamahnil z roko. »Saj ni treba, stric in teta!« je rekel. »O, prav nič težkega nisem storil. Vse je šlo tako lahko izpod rok, da se nisem niti najmanj utrudil. Vsakdo bi bil lahko storil to — vsak otrok... Zato pa mi ni treba dati prav ničesar. Vesel sem, da je Mojca doma in da bova zopet lahko prepevala. A najbolj sem vesel, da se zdaj Pehta usaja v koči in da ji jaz lahko stržem korenček. To je, samo to, stric in teta!«

»Kekec, oj, Kekec!« mu je odgovoril Korošček. »Zaradi Pehte pa se ti ni treba veseliti. Kaj nič ne misliš, da te pograbi, kadar zve, da si ji ti odvedel Mojco? Kekec, pa ti ne bo dobro, resnično ti ne bo

dobro. Pehta je huda, pa te premikasti, da bo joj! Pa ne boš utegnil, da bi ji strgal korenček!»

»O, le nikar ne skrbite, stric!« je odvrnil Kekec brezbrizno. »Ako me sreča Pehta, se ji kar zasmejem v obraz. Potem jo pa odkurim. Stric, vi ne veste, kako znam jaz teči. Veste, kakor veter. Pa naj se zapodi Pehta za mano, ako se hoče! O, nikdar me ne ulovi, pa če me lovi tudi deset let... In če me ulovi mogoče z zvijačo, jo prekanim takoj in ji pobegnem. Pa se bo še bolj jezila in usajala, in jaz ji bom še huje strgal korenček. — Tako je, stric, in zato se ne bojte zame!»

In Kekec se resnično ni bal ničesar. Pa saj je bil tudi prepričan, da mu Pehta ne stori nič žalega. Kdo pa ji bo povedal, da je bil ravno on v njeni koči? Nihče ga ni videl, nihče razen Rožleta. No, Rožle bo pa menda molčal in ne bo šel pravit Pehti, da je Kekec udrl v njeno kočo in je rešil Mojco. Tak menda Rožle ni. Saj ima rad Mojco, pa tudi Kekca ima rad. Zato bo pa molčal, in Pehta ne bo zvedela nikdar, kdo je ulomil v njeno kočo. No, zato se bo pa še huje jezila in bo zelena od same togote. Pa naj bo! Zakaj pa je bila tako hudobna, da je ugrabila slepo siroto in jo zaprla v svojo črno kočo? Prav se ji godi, o, prav! Bo vsaj vedela za drugikrat in ne bo več kradla nedolžnih otrok.

Kekec se je smejal sam pri sebi, ko je mislil o veliki jezi, ki jo kuha danes Pehta v svojem srcu. Kar poskakoval je na klopi in je strgal korenček, da so se mu morali smejati vsi Koroščevi. Pozno je že bilo, in mala, slepa Mojca je že zadremala tam v kotičku. Mati jo je morala nesti v izbico, kjer jo je položila na posteljico. Pa tudi Kekec se je dvignil in se je napotil na podstrešje. A Kekec ni šel spat. Sedel je k linici. Lepo je sijal mesec v sobico, da je bilo svetlo. Kekec pa je vzel svoje citre, pa je zacitral lepo pesem. — A potem se je naslonil ob linico in je gledal vun v jasno, belo noč. Visoko na nebu je stal mesec, pa je razsvetljeval tiho, zagorsko dolinico in bele gore, ki so se dvigale visoko tam nad črnimi lesovi. Globoka tišina je zavladala širom okrog, in to tišino je motilo le zamolklo šumenje gorskega potoka, ki je padal z visokih skal.

A hipoma je Kekec zaslišal čudne glasove, ki so prihajali iz črnega gozda. Kekec se je zdrznil nehote, pa je poslušal. Glasovi so bili podobni daljnemu pasjemu lajanju. Kekec jih je poslušal in si je mislil sam pri sebi: »Hm, resnično so čudni ti glasovi. Morda je Pehta, ki se usaja zdaj tam gori, ker sem ji odvedel Mojco. Nemara pa je celó strašni volk, ki dirja zdaj po gozdu in išče Mojco, da bi jo požrl... Hihi, Mojca pa spi lepo doma v posteljici, in Pehta je

ne najde več, še manj pa strašni volk... O, lepo sem nasukal Pehto, resnično lepo! Hihih...»

In Kekec se je smejal in prav nič ga ni bilo strah. Tisti čudni glasovi so se vedno bolj bližali in so postajali vedno bolj razločni. Že so bili prav blizu, ko so utihnilj kar hipoma. Kekec se je sklonil še bolj skozi lino, pa je gledal v jasno noč. Tam med drevjem je glasno zašumelo, in tedaj je zagledal Kekec doli pod lino veliko žival, ki je vohala krog in krog po zemlji. — »Naka, to ni pes,« je pomislil Kekec. »Pa tudi lisjak ni... Hej, to ni nihče drugi nego strašni volk. Prišel je, pa voha, da bi zasačil Mojco in jo ukradel. A čakaj me, zverina! Posvetim ti tako, kot ti ni posvetil še nihče!«

Kekec je stopil nazaj, pa je zgrabil poleno, ki je bilo prislonjeno tam ob kot. Zavihtel ga je in je pomeril. Potem pa je zagnal poleno skozi lino, naravnost na zver ga je zagnal. In zver je poskočila in je zacvilila na ves glas. Naglo se je obrnila, pa je zbežala preko polja v črni gozd. Kekec je gledal za njo in se je tolkel po kolenih. — »Ha, ali ti nisem rekel, da ti posvetim?« je govoril v svojem veselju. »Pa sem ti posvetil, da boš nemara kruljav vse življenje. O, le pojdi k Pehti, da ti namaže z oljem kruljavo nogo! Usaja se Pehta, pa se usajaj še ti, strašni volk!«

In Kekec se je smejal in se je še dolgo tolkel po kolenih.